

Пѣтлюва бѣда.

Едно врѣме въ двора на единъ селянинъ си живѣли единъ пѣтелъ и една кокошка. Юнакъ пѣтлю еднажъ намѣрилъ едно бобено зърно; клѣвналъ го отсамъ, клѣвналъ го отвѣдъ, па зажумѣлъ и се помжчилъ да го прѣгльгтне. Но пустото бобче се запретило на гърлото му. Изблѣщилъ пѣтлю очи: нито мърда, нито диша, нито мига, нито шава, — лежи на земята като мъртавъ...

Нажалила се кокошчицата. Затичала се при рѣчицата, па ѝ казала: „Рѣчице, дай ми малко водица да налѣя въ пѣтлювото гърло, дано го отъ бѣда избавя“!

Рѣчицата ѝ отговорила: — Иди при ябълчицата, помоли я да ти даде едно листенце, ела и гребни съ листенцето водица, па иди та спаси пѣтленцето“!

— Ябълчице, дай ми едно листенце да си гребна водица, на пѣтля въ гърлото да налѣя, отъ бобчето да го избавя. Той всрѣдъ двора лежи: ни диша, ни мига, като мъртавъ се е просрѣлъ на двора!...

— Иди при господаркиното момиче, отговорила ябълката, — поискай отъ него единъ конецъ